

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ, 1856.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 149.

Ο ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλ. 148.)

—ooo—

Δ΄.

Τὴν ἐπιούσαν δὲν ἔχουσε ἄλλο εἰς τὴν Ἐρόνην εἰμὴ τὴν παράδοξον διαγωγὴν τοῦ ξένου καὶ τὴν ἀπίστευτον ἀποστροφὴν του κατὰ τοῦ ὠραίου φύλου. Ἡ φήμη, ἣτις καλλωπίζει τὰ πράγματα, ἔλεγεν ὅτι ὁ κύριος Φαβρίκιος ἦλθεν εἰς Δανίαν διὰ νὰ ἐροκηρύξῃ σταυροφορίαν κατὰ τῶν γυναικῶν, καὶ ὅτι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὀλόκληρον χορείαν συζυγῶν ἀπατηθέντων, ζώντων παραδειγμάτων τῆς γυναικεῖας ἀπιστίας, σκοπὸν ἔχοντων νὰ διαγέλωσι τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἀνδρῶν ὅσοι εἶχον παράπονα κατὰ τοῦ ἑτέρου τῶν φύλων. Καὶ τῶν ὄντι τίς σύζυγος δὲν θὰ ἔτρεμε διὰ τὴν ἰδίαν τιμὴν, ὅταν ἐβλεπε τήσους ἀτυχεῖς συνελθόντας ἐκ τῶν πέντε μερῶν τοῦ κόσμου;

Ὁ δὲ ποιητὴς Ὀδοάκρης, ἰδὼν ἐξαθρόντα αὐ-

τω πῶς τὰ πύθη, ἐροθήθη μὴ τις ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν ὠραίαν γῆραν, τῆς ὁποίας ἐθώπευε τὴν περιέργειαν, τὴν μεγίστην ταύτην εἰδήσιν. Μετέβη λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀφοῦ ἀντιγράφας ἐβήκεν εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀσμάτιόν τι Δανικόν, ὡς ἄλλο διαβατήριον.

Ἡ κυρία Ἀνδριάνα εἶχεν ἤδη ἀκούσει τι περὶ τῆς μισογυνίας τοῦ Φαβρίκιου· ἀλλὰ, καταγινόμενη εἰς τὰ τῆς πανηγύρεώς της οὔτε κἀν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν εἰδήσιν. Ἡ ὠραία αὕτη Γαλλίς, εἶχε καταπαίει τοὺς νέους καὶ τὰς νέας τῆς πόλεως νὰ συνορτάσῃσι μίαν νύκτα εἰς τὸ πρὸς τὴν παραλίαν δάσος, φέροντες καὶ ἐν ὠρᾷ χειμῶνος προσωπίδας. Ἡ δὲ ἐορτὴ αὕτη ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἰσταμένη ἐνώπιον κατόπτρου ἐδοκίμαζε λευκὸν μακρὸν μεταξωτὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν εἶχεν ἐπιστατήσῃ αὐτοπροσώπως. Περιτυλιγμένη δὲ μὲ αὐτὸν μέχρι πώγωνος, καὶ τὴν κόμην ἔχουσα βραστρυχοειδῆ περὶ τὴν κεφαλὴν, ἦτο τόσῳ ὠραία, ὅστε καὶ μὴνι ὑπεμειδίᾳ. Βεβαίως ἡ νέα χάρα ἦτο ἀξία τῆς εἰκόνης τῆς τὴν ὁποίαν εἰκονογράφησαν εἰς τὸ ἄντρον οἱ νέοι Δανοὶ ἐν τῷ

οίνοχαρῆ αὐτῶν ἐνθουσιασμῶ. Τὸ σῶμά της ἦτο ἀβρὸν καὶ λιγρὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ μέλανες καὶ λαμπροί, καὶ ἡ ὄψις λευκωτάτη· ὑπὸ δὲ τὸ χεῖλος της ὑπῆρχε σκιά της ἀμυδρᾶ ἐπαυξάνουσα τὸ κάλλος της, καὶ τύπον τινὲς ἰδιαίτερον δίδουσα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ὀδοάκρης μόλις εἰσελθὼν, ἂν τὸ τέρας ἐκείνο σὰς εὔλεπε ταύτην τὴν στιγμὴν, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἐτόλμα πλέον νὰ βλασφημῆ.

— Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ τέρας, καὶ ποῖαι αἱ βλασφημίαι του; ἠρώτησεν ἡ Κ. Ἀνδριάννα ἀπορήσασα διὰ τὴν πνευματώδη καὶ χαρίεσσα αὐτὴν προεισαγωγὴν τοῦ Δανοῦ λάτρου της.

— Τὸ τέρας, κυρία, εἶναι Ἴταλός τις λεγόμενος εὐγενής, τὸ ὄνομα Φαβρίκιος, θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ ὠραίου φύλου αἱ βλασφημίαι του . . .

— Αἰωνίως αὐτὸς ὁ Φαβρίκιος! εἶπεν ἀδιαφόρως ἡ Κ. Ἀνδριάννα, διακόψασα τὸν λόγον τοῦ Ὀδοάκρου. Δὲν ἔχετε, Κ. ποιητὰ, νὰ μὲ εἰπῆτε ἄλλο τι νεώτερον καὶ περιεργότερον;

Ὁ δὲ ποιητὴς, ὅστις ὑπέθετε χαίρων ὅτι θὰ ἦτο ὁ πρῶτος ἀγγελὸς τῆς εἰδήσεως ταύτης, ἐλυπήθη ἰδὼν ὅτι ἄλλος προλαβὼν ἔφερεν αὐτήν.

— Καὶ πῶς, κυρία, ἐπανελάβε θρηνηδῶς, τὸ ἐμάθετε . . .

— Ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας μ' ἐξεκώφανα.

— Σὰς εἶπαν λοιπὸν ὅλα τὰ συμβῆντα;

— Ὅλα! ἀπεκρίθη ἡ Ἀνδριάννα, προσέχουσα μᾶλλον εἰς τὸν μανδύαν της ἢ εἰς τὸν ποιητὴν.

— Καὶ ἤξεύρετε ὅτι μᾶς διηγήθη σκανδαλωδεστάτας ἱστορίας;

— Μάλιστα, μάλιστα.

— Ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ προπῆ ὑπὲρ τῆς υἰαίας ἐν γένει τῶν γυναικῶν . . .

— Μάλιστα.

— Οὔτε περὶ τῆς ἰδικῆς σας, ὠραία κυρία.;

Μόλις δ' ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν ὁ Ὀδοάκρης, καὶ ἐνόησεν ὅτι ἡ γλῶσσα ἔτρεξε πρὸ τοῦ νοῦς του. Καὶ τῶνόντι ἡ Ἀνδριάννα ἀνεσκίρτησε. Τὸ πρόσωπόν της ἐσκυθρόπασεν ἀμέσως, καὶ ὀργῆ ἐζωγραφίσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Τὸ ὄνομά της προφερόμεν ὑπὸ μεθυμένων, ἀρνήσις προσπάσεως ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ μεταξὺ δέκα συμποτῶν οὐδεὶς ἀρκετὰ γενναῖος διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν αὐθάδη, ἰδοὺ τρεῖς προσβολαὶ διὰ μιᾶς, προσβολαὶ τὰς ὁποίας γυνὴ ὡς ἡ κυρία Ἀνδριάννα δὲν συγχωρεῖ πώποτε.

— Σὲ λέγω ὅτι ὅλα τὰ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ξηρὰ ξηρὰ εἰς τὸν ποιητὴν.

Καὶ ἀποβιχλοῦσα τὸν μανδύαν της διευθέτησεν τὴν κόμην της διὰ τῆς χειρὸς· ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐλησμώνησε τὰ λεχθέντα.

Ὁ ἀσυλλόγιστος Ὀδοάκρης ἠγωνίζετο ἐν τοσοῦτῳ νὰ μετριάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιακρισίας του διὰ ποταμοῦ λόγων μυχταίων καὶ διὰ τοῦτο γελοίων. Ὡμνευεν ὅτι μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ οἱ συμπόται του ἐπιον ὑπὲρ τῆς υἰαίας της· ὅτι προ-

ἐπιον οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ κάλλους, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς της, καὶ ὅτι αὐτὸς, καθὼς ἐνθερμὸς λάτρης της, δὲν θὰ ἀνείχετο οὔτε τὴν ἐλαχίστην προσβλητικὴν λέξιν κατ' αὐτῆς, ὅτι ἂν δὲν ἐτιμωρήθη ἡ αὐθάδεια τοῦ Φαβρίκιου, χρεωστεῖται τοῦτο εἰς μόνην τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένην φιλοξενίαν, ὅτι δέκα Δανοὶ εἶχον ἀρκετὴν ἀνδρίαν διὰ νὰ παραταχθῶσι κατ' ἑνὸς ξένου, ὅτι εὐκόλως θὰ παρουσιασθῆ εὐκαιρία διὰ νὰ βιασθῆ ὁ Ἴταλὸς νὰ πληρώσῃ τὴν αὐθάδειάν του, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἄλλ' ὅτε ἐτελείωσε τὸν ὀχληρὸν αὐτὸν λόγον του, παρατήρησεν ὅτι ἡ Κ. Ἀνδριάννα ἐπρόσεχεν εἰς ὠραίαν μικρὰν τρυγὸνα ἣτις ἐλθοῦσα ἐκάθησεν εἰς τὸν ὠμὸν της. Εἶδε λοιπὸν ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἄγονον θέμα του, καὶ ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ὠραῖον χαρτίον ἐρ' οὐ εἶχε γράψαι τοὺς στίχους, ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ἀναγνώσῃ νέον ποιημάτιον τὸ ὁποῖον ἐσύνθεσεν ἐπίτηδες διὰ τὴν κυρίαν. φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ κυρία δὲν εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην διαθέσειν πολλὰ ποιητικὴν· διότι μόλις μὲ τὴν ἄκραν τῶν χειλέων της εὐχαρίστησε τὸν φοιβόληπτον ποιητὴν, ὅστις ἐπέισθη ἔκτοτε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἡ δὲ Κ. Ἀνδριάννα τὸν εἶδεν εὐχαρίστως ἀπερχόμενον. Τὸν Ὀδοάκρην ἐθεώρησεν ἴσως κατ' ἀρχὰς ἄξιον προσοχῆς ὡς πρᾶγμα τι κενοφανές. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ποιηταὶ τῆς Δανίας δὲν εἶναι πολλὰ ἀξιοθαύμαστοι, ἡ περιέργειά της ταχέως ἐξέλιπε. Πλὴν τούτου ἡ ὠραία χήρα δὲν ἤρεσκετο νὰ σκέπτεται ἐνώπιον ἄλλων· τὴν δὲ ὥραν ἐκείνην ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνη. Τί ἐσήμαινεν ἡ αὐθάδεια ἐκείνου τοῦ ξένου, ὅστις περιεφρόνησε κυρίαν ἢ ὁποία δὲν τὸν εἶδε ποτέ; Μὴ ἦτο στρατήγημα ἀνθρώπου ἐρῶντος διὰ νὰ ἐξυπνίσῃ τὴν προσοχὴν της, ὁδὸς πλῆγία διὰ νὰ ἐρρημύσῃ κατὰ τῆς καρδίας της, τρόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὰ βλέμματα καὶ τὸν νοῦν της, καὶ νὰ ἐρεθίσῃ τὴν γυναικειαν της καρδίαν, θέλουσαν συνήθως ὅ,τι οἱ ἄλλοι δὲν θέλουσι, καὶ μὴ θέλουσαν ὅ,τι οἱ ἄλλοι θέλουσιν; Ἡ Κ. Ἀνδριάννα εἶχεν ἰδῆ παιζομένας πολλὰς κωμωδίας καὶ ἀναγνώσει πολλὰ μυθιστορήματα· ὥστε ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὰ τεχνάσματα τῆς καρδίας, καὶ δὲν ἐνέπιπτεν εὐκόλως εἰς τὰς παγίδας τοῦ αἰσθήματος.

Ταῦτα διαλογιζομένη ἐκάλεσε τὴν θεραπαινίδα της, Γαλλίδα ἐξυπνον ἐλθοῦσαν μετ' αὐτῆς ἐκ Παρισίων. Τὸ βῆμα ἔχουσα ὑπόπτερον, τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ τὸ πνεῦμα ὀξύ, εἶχε πλείοτερα πλεονεκτήματα ἢ ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς Δανίαν.

— Διζέτα, εἶπεν ἡ Κ. Ἀνδριάννα, σὺ ἢ ὁποία ἤξεύρεις ὅλα, γνωρίζεις κάποιον ὀνομαζόμενον Φαβρίκιον;

— Ἐπιθυμεῖτε ἴσως νὰ μάθετε ἂν εἶναι τοιοῦτος ὁποῖον τὸν λέγουν;

— Μὲ μυρίζει κακὴ ὑπόθεσις;

— Θέλετε νὰ τὴν καθαρίσω.

— Δὲν θέλω τίποτε, Λιζέτα· σὲ δίδω μόνον τὴν ἀδειαν νὰ πράξῃς κατὰ τὴν ιδέαν σου.

Ε΄.

Ἐν τοσούτῳ ὁ ὑπρέτης τοῦ Φαβρικίου Ἀμβρόσιος καθήμενος μόνος, ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸ κιθώτιόν του κιθάραν, τὴν ὁποίαν ἰδὼν ἤρχισε νὰ στεναίξῃ. Καὶ εἶχε δίκαιον· διότι ἄλλοτε ἔπαιξε μὲ τὴν χάριν καὶ εὐχαρίστησιν! ἀλλὰ σήμερον, οὔτε τραγῳδία, οὔτε νυκτερινὴ περιπλνήσεις! Ὁ ἀπάνθρωπος κύριός του ἀπειτεῖ νὰ γίνωσιν ὅλων αἱ καρδίαι σκληραὶ ὡς καὶ ἡ ἰδική του, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐρωτικὴ κιθάρα του κατεδικάσθη εἰς αἰσχρὴν σιωπὴν. Αἱ χορδαὶ τῆς ἐστερήθησαν τῆς γλυκειᾶς αὐτῶν μελωδίας, καὶ ὁ κενὸς ἐμάρανε τὰ ζωηρὰ χρώματα τῶν ἐρυθρῶν ταινιῶν τῆς. Ταλαίπωρος κιθάρα! ταλαίπωρος Ἀμβρόσιε!

Ὁ Ἀμβρόσιος λαμβάνει τὸ σιωπηλὸν ὄργανόν του, καὶ ὑπάγει νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ μεμονωμένον δάσος τὸ κείμενον παρὰ τὴν πόλιν. Ἐκεῖ κάθηται ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ ἀναπολεῖ μετὰ λύπης τὴν ἄδυνάμην κατὰστασιν εἰς τὴν τὸν κατεδίκασεν ὁ κύριός του. Κατὰ τὰ δύο ἔτη καθ' ἃ τὸν παρακολουθεῖ οὔτε νὰ ὑπομειδιάσῃ πρὸς ὠραίαν, οὔτε κἂν βλέμμα ἰλαρὸν νὰ προσελκύσῃ κατώρθωσεν. Εἶναι ἡ νηγκασμένος νὰ φείγῃ ἐκείνας τῶν ὁποίων γλυκεῖα εἶναι ἡ συναναστροφή, νὰ βλέπῃ καταναλισκομένην ἐπὶ ματαίῳ τὴν καρδίαν του! Ἐμελλε λοιπὸν νὰ λάβῃ σχῆμα μοναχοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπεβάλλετο εἰς τοιαύτην παρά φύσιν ἐγκράτειαν; ἢ ἔπρεπε ν' ἀφῆτῃ νὰ μακρυνθῇ ἡ νεότης του, καὶ νὰ περιμείνῃ, διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς Κύπριδος, τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν παύει νὰ ἦναι τις εὐάρεστος;

Τοιαῦτα ἀνεπόλει μετὰ θλίψεως ὁ ταλαίπωρος Ἀμβρόσιος, μηδὲν ἀντικείμενον ἔρωτος ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν. Ὅποια ἀμαρτία, ὑπρέτης τοσούτῳ τυφελὴν ἔχων τὴν καρδίαν, νὰ ἔχῃ κύριον τοσούτῳ σκληροκαρδίαν! Καὶ τὸ χειρότερον ὅσῳ πλέον διετάττετο νὰ μισῇ, τόσῳ μᾶλλον ἐπηύξενεν ἡ ῥοπή του πρὸς τὸν ἔρωτα.

Αἴφνης, μεταξὺ τῶν πικρῶν τούτων λογισμῶν, λεπτή τις καὶ γλυκεῖα φωνὴ ἤχησεν εἰς τὰς ἀκοὰς του, φωνὴ ἀποτεινομένη μάλιστα πρὸς αὐτόν. Ὁ ταλαίπωρος δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἡ μισογυνία τοῦ κυρίου του δὲν κατέστησε καὶ αὐτὸν μισητὸν εἰς τὸ ὠραῖον φύλον; Ποῖα λοιπὸν γυνὴ ἐτίλμησε νὰ τὸν πλησιάσῃ;

— Κύρια, εἶπε πρὸς αὐτόν ἡ Λιζέτα, δὲν εἴσθε ἀνθρώπος τοῦ Κ. Φαβρικίου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀμβρόσιος, ἐκπληγὴς ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν γενομένην ἀπὸ γυναῖκα τόσῳ ὠραίαν.

— Φέρω ἐπιστολὴν τινὰ κυρίας ὠραιοτάτης καὶ ἐντιμοτάτης. . .

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἀνεζήτει τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰ θυλάκιά τῆς. Ὁ δὲ Ἀμβρόσιος ὠχρίσας ὠπισθοπόρησε.

— Φυλάξτε, κυρία, τὴν ἐπιστολὴν σας, ἢ φέρετέ την μόνη σας εἰς τὸν κύριόν μου· καὶ Κροῖσεν νὰ μὲ κάμειτε δὲν συγκατανεύω νὰ τὴν δώσω ἐγὼ εἰς αὐτόν, διότι ἤξεύρω τί θὰ πάθῃ ἡ γάμος μου.

— Δὲν εἴσθε ἀνθρώπος του, καὶ δὲν χρεωστεῖτε νὰ δέχεσθε τὰς ἐπιστολάς του;

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀμβρόσιος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, ἀνεστέναξεν, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος θρανίου καὶ ἀνέκραξε θρηνηθῶς.

— Δὲν ἤξεύρετε, φαίνεται, φιλιότη μου κυρία, ὁποῖος εἶναι ὁ κύριός μου. Μάθετε ὅτι μὲ ὄλην σας τὴν ὠραιότητα θὰ τὸν ἐκάμνετε φρικῶδη, ἐντύπωσιν ὅτι θ' ἀπέστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπ' ἐπάνω σας, ὅτι θὰ ἐκλείει τὰ αὐτὰ του διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς σας, καὶ ὅτι θ' ἐξυλοφόρτωνεν ἂν μ' ἐβλεπε νὰ ἐγγίσω τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων σας ὅπως τολμῶ νὰ κάμω τώρα. Ἄ! τί κενὸς ἀνθρώπος εἶναι! Πιστεύετε ὅτι διὰ νὰ ἐνισχύεται περισσύτερον τὸ κατὰ τῶν γυναικῶν μίσός του, σύρει μαζῆ του ἕνα μωρὸν ὁ ὁποῖος τετράκις ὑπανδρεύθη καὶ τετράκις ἠπατήθη ἀπὸ τῆς γυναικῆς του; Ὅταν κυριεύεται ἀπὸ τὴν μεγαλητέραν μανίαν κατὰ τῶν γυναικῶν, τὸν φέρει ἐμπρὸς του καὶ τὸν προστάζει νὰ δικηθῇ τὰς τέσσαρας φρικτὰς ἱστορίας του.

Ἡ δὲ Λιζέτα ἀνακαγχάσασα εἶπε·

— Θὰ εἶναι πολλὰ ἀσχημὸς ὁ τετραπλοῦς αὐτὸς σύζυγος.

— Ἀσχημότατος, ὅσον ἀσχημοτάτη ὑπῆρξε καὶ ἡ πρὸς αὐτόν διαγωγή τῶν γυναικῶν του. Μόλις τὸν βλέπει τις καὶ τὸν ἔρχεται ὄρεξις νὰ δώσῃ ἄφεισιν ἀμαρτιῶν εἰς τὰς τέσσαρας γυναῖκας του.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ἡ Λιζέτα, πύθεν ἡ τόση καταφορά τοῦ κυρίου σου καθ' ὅλου τοῦ γυναικείου φύλου;

— Τοῦτο εἶναι τὸ ἀκατάληπτον, ὠραία μου κυρία. Πρέπει νὰ τὸν ἐκκαμν μεγάλα κενὰ αἱ γυναῖκες ὥστε νὰ τὰς μισῇ τόσον ἰσχύ. Ποτὲ δὲν μὲ εἶπε τὸ παραμικρὸν ὑποπτεύομαι ὅμως ὅτι θὰ τὸν ἐπαιξεν καμμίαν τόσον φρικτὴν, ὥστε δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν λησμονήσῃ.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν Δανίαν;

— Ὅσον δι' αὐτό, ὠραία μου, ἔμπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, ἂν καὶ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολον νὰ τὸ ἐξηγήσω. . . Τί εἶναι ὁ ἔρωτος; Ἔχετε τόσον γλυκὰ ὀμμάτια ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ ἤξεύρετε. Τί εἶναι λοιπὸν ὁ ἔρωτος; εἶναι κρῶν, εἶναι ζέστη, εἶναι ἥλιος, εἶναι πάγος; ἀποκριθῆτέ με.

— Ἄς ὑποθίσωμεν ὅτι εἶναι ἥλιος.

— Αὐτὸς λοιπὸν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ ἐναντίον, τὸν πάγον, καὶ τὸν πάγον καὶ τὴν χιόνα. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁ ἥλιος συντροφεύει μὲ τὰς γυναῖκας διὰ νὰ ἐξάπτῃ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ὁ ἔρωτος εἶναι εἰς τὸν ἀέρα, τὸ πάθος πίπτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ προβάλῃς εἰς τὸ παράθυρόν σου, καὶ ἀμέτῳς σὲ ἀρπάζει καὶ μὴ θέλοντα ὁ ἔρωτος, Ἄλλ' εἰς τὴν Δανίαν ἡ σωτηριώδης αὐστηρότης τοῦ

κλήρως θά ἐνεργῆ εἰς τὰς καρδίας, καὶ θά αἰσθάνεται τις ἐσωτερικῶς τὸν αὐτὸν πάγον τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται καὶ ἐξωτερικῶς. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἀπελπισίαν του! φθάνει ἐδῶ δύο μῆνας πρὸ τοῦ χειμῶνος ὁ κυρὸς εἶναι ἀξιόλογος, οἱ ζέφυροι γλυκαίς ὅπως καὶ εἰς τὴν πατρίδα μας, καὶ περίξ ἡμῶν δὲν βλέπομεν εἰμὴ ἄνδρας καὶ γυναῖκας στενάζοντες. Καὶ ποῦ; εἰς τὴν Δανίαν. . . Ὅθεν ὁ κύριός μου σκοπεύει νὰ μεταβῆ εἰς Νορβηγίαν, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὸν πάγον τοῦ ὁποῖου ἔχει ἀνάγκην ἢ καρδίαν του. Ὡ!

— Στενάζετε;

— Ἐνθυμοῦμαι τὴν Νορβηγίαν.

— Ἡ καρδία τῆς λοιπὴν δὲν ἔχει ἀνάγκην πάγου ὡς καὶ ἡ τοῦ κυρίου σας;

— Ἡ καρδία μου! ἀνέρχεν ὁ Ἀμβρόσιος φρενιῶν, καὶ ὡσανεὶ ἐξηγείτο μετὰ διατῆ ὕπνου. Ὡ! ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ εἰσχωρήσουν τὰ βλέμματά σας εἰς αὐτήν, θά ἐμένετε ἐκστατικῆ βλέπουσα τὰ τραφερότατα καὶ τὰ περιπλεγέστατα συγχρόνως τῶν αἰσθημάτων! μὴ τύχη καὶ πετρεῖστε ὅτι ἡ σκληρότης τοῦ κυρίου μου μετεδόθη καὶ εἰς ἐμέ; Ἐξ ἐναντίας τὴν ἀποστρέφομαι, τὴν ἀποκρούω. Αὐτὴ καὶ μόνη προξενεῖ τὴν δυστυχίαν μου, ἀπαγορεύουσά με νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς κλίσεις τῆς καρδίας μου πρὸ τοσοῦτων ἐτῶν. . . Ὡ! κυρία, συγχωρήσατέ με νὰ ἀναπληρώσω τὸν χαμένον καιρὸν, καὶ νὰ ἐλπίσω ὅτι θά δώσετε τέλος εἰς τὴν δυστυχίαν μου. Συγχωρήσατέ με ἐνῶ δὲν με βλέπει ὁ κύριός μου νὰ πέσω εἰς τοὺς πῆδας σας! Ὡ! τὸς καιρὸς ἐπέρασεν ἀφοῦ δὲν ἔπεσα εἰς τοὺς πόδας καμμιᾶς. . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἐγονυπέτησεν ἡ δὲ Λιζέτα γελῶσα κατὰ κόρον τὸν ἔλεγε νὰ σηκωθῆ. Ἄλλ' αἶφνης, ἐνῶ εἰσέτι ἔμε εν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν παρῆρηται πρὸς τὴν ἄκραν δεινροστοιχίας δύο ἀνθρώπους ἐρχομένους, τοὺς ὁποῖους ἀναγνώρισε φρίσσων ἦτο ὁ Κ. Φαβρίκιος καὶ ἡ παρακολουθοῦσα αὐτὸν σκιά, ὁ Μύρων. Ἀμέσως ἀναπηδᾷ καὶ κρᾶζει. — Κυρία, σὰς παρακαλῶ νὰ ὑ ἀγῆτε εἰς τὸ ἔργον σας, δὲν σὰς γνωρίζω. — Ἐπρόσθεσα δὲ ταπεινῆ τῆ φωνῆ. — Φύγετε, σὰς παρακαλῶ, διότι ἐρχεται ὁ κύριός μου· μὴ θυμώσατε διὰ τὸν τρόπον μου.

Ὁ Φαβρίκιος ἐν τοσοῦτῳ ἐπλησιάζεν. Ὁ δὲ Ἀμβρόσιος, χαμηλώσας μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν πῆλόν του, ἔτρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν Λιζέταν κρᾶζων.

— Εἰς τὸν διάβολον, γενεὰ ἐχιδνῶν! Εἶπέ εἰς τὴν κυρίαν σου ὅτι οὔτε ὁ κύριός μου οὔτε ἐγὼ δὲν λιμβάνομε τοιαύτας ἐπιστολάς.

ΣΤ'.

Ὅτως ἡ Λιζέτα μαθοῦσα ὅ,τι σχεδὸν ἤθελεν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς χωρὶς νὰ ἰδῆ ὅτι τὴν παρακολουθεῖ ὁ ὑπκρέτης τοῦ Φαβριίου. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐλθὼν ὁ Ἀμβρόσιος ἀνιγγεῖλε πρὸς τὸν κύριόν του ὅτι ἡ γράψασα τὴν ἐπιστολὴν ἦτο ἡ κυρία Ἀνδριάννα. Καὶ ἀμέσως ὁ Φαβρίκιος διευθύνθη

πρὸς αὐτὴν ἀποροῦντας τοῦ τε Μύρωνος καὶ τοῦ Ἀμβροσίου. — Μὴ μεταβλήθη ἐλεγον πρὸς ἀλλήλους. Ἄλλ' ὁ Φαβρίκιος δὲν εἶχε μεταβλήθῃ. Ἐξ ἐναντίας εἶχε συλλάβει σχέδιον σατανικόν. Ἐπειδὴ ἡ κυρία Ἀνδριάννα ἦτο ἀντικείμενον γενικῆς λατρείας, αὐτὸς ἤξιον νὰ μετατρέψῃ τὴν λατρείαν εἰς μῖσος ἀκάθεκτον, καὶ μάλιστα ἐντὸς ὀλίγου.

Ὅτε εἶπον πρὸς τὴν Κ. Ἀνδριάναν ὅτι ζητεῖ νὰ τὴν ἰδῆ ὁ Φαβρίκιος, ἡ Λιζέτα δὲν εἶχεν ἐτι προφθάσει νὰ ἐπαναλάβῃ ὅλην τὴν μετὰ τοῦ Ἀμβροσίου ἀμιλίαν τῆς. Ἄλλ' ἐξ ὅσων ἤκουσεν ἐσυμπέρασεν ὅτι τὸ μῖσος τοῦ ξένου κατὰ τῶν γυναικῶν ἦτο εἰλικρινές, ὅτι ἦτο μᾶλλον μανία ἢ ζωμωθία, μᾶλλον τρέλα ἢ παίγνιον. Τὸ λυπηρὸν δὲ ἦτο ὅτι ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος διατῆρει πάντοτε εὐγένειαν τρόπων καὶ ἐξωτερικὸν εὐάρεστον.

Ἡ νέα γῆρα ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Φαβριίου, ἐδίσταζεν ἂν πρέπη νὰ τὸν δευθῆ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὑπομειδιάσασα. — Λιζέτα, εἶπε, ἔχω τὸ σχέδιόν μου· ἔλα μαζί μου. Ἀπεκρίθη δὲ πρὸς τὸν ὑπκρέτην νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Κ. Φαβρίκιον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου θά μετέβαινε μετὰ μικρὸν καὶ αὐτή.

Ἡ αἴθουσα αὕτη ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἐξ ἧς πρὸ μικροῦ ἐξῆλθεν ἡ Κ. Ἀνδριάννα, αἴθουσα κομψή, χαρίεσσα, εὐπρεπισμένη ἀπλῶς μὲν, ἀλλὰ τόσῳ φιλοκάλως ὥστε κατεμαγεύετο ὁ εἰσερχόμενος. Οἱ τάπητες καὶ τὰ παραπετάσματα ἀπέπνεον λεπτήν τινα εὐωδίαν· τὸ δὲ φῶς εἰσέρχετο ἀμυδρὸν καὶ γλαυκωπὸν διὰ τῶν πολυπύχων παραπετασμάτων.

Ὁ Φαβρίκιος, ἐπιμένων εἰς τὸν σκοπὸν του, ἐνόμισε συντελεστικὸν νὰ φέρῃ μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν Μύρωνα, ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος τεθλιμμένον θεατὴν, καὶ ἀκροατὴν περίλυπον, καὶ μάρτυρα πενθοῦντα. Εἰσῆλθον λοιπὸν ἀμφοτέροι εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τῆς Κ. Ἀδριάννας. Ἡ θέα τοῦ ὠραίου ἐκείνου θαλάμου κατέπληξε τὸν Φαβρίκιον· καὶ ταλαντευθεὶς ἐνῶ ἐπάτει τὸ κατώρλιον, ἠλλοιώθη τὴν ὄψιν, τὰ χεῖλη του ἤρχισαν νὰ τρέμωσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγένοντο κάθυγροι. Διὰ βλέμματος θλιβεροῦ παρετῆρει τὰ ὠραῖα ἀντικείμενα ὅσα ἐστόλιζον ἐν ἀφθονίᾳ τὸν φαιδρὸν ἐκεῖνον θαλάμον, καὶ θά ἔλεγε τις ὅτι δὲν ἦσαν ἀγνωστα εἰς αὐτὸν, ἢ ὅτι τοῦλάχιστον ἀνεκάλουν ἀναμνήσεις γλυκαίας. Ναι, ἐγνώριζε τὰς γλαυκοειδεῖς ἐκείνας ἀκτῖνας τοῦ φωτός, τὰς εἰσερχομένας διὰ τῶν μεταξωτῶν παραπετασμάτων· ναι, ἀνέπνευσεν ἄλλοτε τὴν γλυκαίαν καὶ λεπτήν καὶ ὀρεῖαν ἐκείνην εὐωδίαν, καὶ ἠσθάνθη τὰ ἐρωτικά ἐκείνα μῦρα τὰ ἐκλύοντα τὴν καρδίαν. Ἡ καρδία του ἐνεθυμείτο τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔμεινεν ἄλλοτε μόνος εἰς μέρος παρόμοιον, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἀνευθύμιζον ὑποκείμενον πολυπόθητον. Θεῖαι ἀναμνήσεις· ἀλλ' ὀδυνηραί! Νέφος ἐσχότισε τὸ μέτωπόν του, καὶ ἀγωνίζεται ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς γλυκαίς λογισμούς. Ἡ καρδία του καταλαμβάνεται ἐκ νέου ὑπὸ πικρίας, καὶ αὐτὸς πατεῖ θυμοειδῶς τοὺς μαλακοὺς τάπητας. Ἀτενίζει ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν μειδιῶν

ειρωνικῶς, καὶ τὰ βλέμματά του ἐκτοξεύονται ἀπαίσιμα· γελᾷ δὲ ὡς παράφρων.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον; δὲν εἶναι τὸ ἴδιον; ἔλεγεν ὁμιλῶν κατ' ἰδίαν ἢ πρὸς τὸν Μύρωνα. Σπῆλαια ὄρασις, ὁμοία πρὸς ἄλληλα, καὶ εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου, κομψαὶ φιλὰς στολισμέναι, ὅπου ἐρχόμεθα νὰ πάσωμεν ἡμεῖς οἱ μωροὶ! . . . Πόσον αἱ εὐωδίαι αὐταὶ μᾶς μεθούουν! Ὅποια ἀτμοσφαῖρα ἐπίβουλος καὶ συμβουθὸς τῶν ἐπιβούλων χαρίτων καὶ τῶν ἀπατηλῶν ὁμιλιῶν! Ὅλα εἶναι ἐν τάξει, περὶ ὧν ἐγὼ ἐγίναμι πρόνοια . . . πρόνοια ὀλεθρία!

Καὶ ἐκάθησε. Καὶ μετ' ὀλίγον σηκωθείς ἐπεριπάτει συνοφρουόμενος καὶ λέγων τραχύτερον·

— Ἐδῶ μαλακὸν ἀνακλιντήριον εἰς τὰ τριπλᾶ αὐτὰ προσκέραλα στηρίζεται, κύπτει, στενάζει· ἐκεῖ σκέπτεται, ἐκεῖ φαίνεται ἀλλοφρονοῦσα, ἐκεῖ ἀκούει χαμογελῶσα, ἐκεῖ . . . Θεέ μου πόσον ἡ θέσις ἐκείνη μαγεύει! πόσον ἡ ἀδιαφορία ἐκείνη φαίνεται ἀθῶα! . . . Καὶ ἐκεῖνος ὁ μικρὸς καὶ ὠραῖος καθρέπτης, ὁ ὁποῖος τὴν συμβουλεύει πῶς νὰ ρυθμίζῃ τὰς κινήσεις της . . . καὶ αὐτὰ τὰ ἄνθη, καὶ τοῦτο τὸ γραφεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται κονδύλιον πλουσιώτατον, μὴ βλαφέν πώποτε εἰς μελάνην . . . ὅλ' αὐτὰ . . . »

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Φαβρίκιος ἐκάγχαζεν εἰρωνικῶς καὶ ἐκτύπει τὸ ἔδα οὐ μὲν τὸν πόδα, ὁ δὲ Μύρων ἔστις ἔβλεπεν ὅλα τὰ γινόμενα χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐννοήσας ὅτι ἡ θέρη ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν της, ἐσηκώθη περίλυπος καὶ εἶπε·

— Κύριε! ἐπιθυμᾶτε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ δευτέρου μου γάμου;

Ἄλλὰ πρὶν προφθάσῃ ὁ Φαβρίκιος ν' ἀποκριθῇ, ἠνοιχθῆ ἡ θύρα, καὶ εἰσῆλθεν ἐκ νέου ὁ ποιητὴς Ὀδοάκρης, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ εἶδομεν εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν.

Ζ'.

Ὁ Δανὸς ποιητὴς εἰσῆλθε μεγαλοπρεπῶς. Ἀνεκρυσστος εὐχαρίστησις ἐφαίνετο εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρρηρᾶς παρειάς του· ἡ ἐρυθρὰ κόμη του ἦτο ἀτάκτως ἀλλὰ θριαμβικῶς ἐσπαρμένη· οἱ μυκτῆρές του ἠνοιγεκλείοντο μετὰ ταχύτητος, καὶ μειδίαμα μακρὸν ἐρρύτιδον τὸ πρόσωπόν του. Ἐνὶ λόγῳ ὁ Κ. Ὀδοάκρης ἐφαίνετο ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν θνητῶν. Πόθεν ἄρα ἡ τύχη εὐτυχία ἐνῶ μόλις πρὸ δύο ὥρῶν ἀνεχώρησεν ἀποτυχῶν, περιτρονησάσης σχεδὸν τῆς Κ. Ἀνδριάνης καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς στίχους του; Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ τύχη ἐμειδίασεν ἀπροσδοκίτως πρὸς τὸν ἡμέτερον ποιητὴν, καὶ ἔχυσεν ἐπ' αὐτοῦ δαψιλῶς τὰς χάριτάς της· διότι συγχρόνως ὁ Ὀδοάκρης ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Δανικὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἐπιστόλιον ἀπὸ τὴν Κ. Ἀδριανοῦ. Διὰ μὲν τῆς πρῶτης εἰδοποιεῖτο ὅτι ὠνομάσθη μέλος τῆς Ἀκαδημίας κατὰ προτίμησιν εἰκοσιν ἄλλων ἀνταγωνιστῶν· διὰ δὲ τῆς δευτέρας, πλήρους χάριτος καὶ κομψότητος, ἐπροσκαλεῖτο νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐπι-

στελλούσης, διότι εἶχεν ἀνάγκην τῶν πιστῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ μεταβῇ ὅπου ἐπροσκαλεῖτο ἀγαλλωμένῳ ποδί. Ἐβρε δὲ τὴν Κ. Ἀνδριάναν ὅπως εἰμενῆ πρὸς αὐτόν. Ἴδου διὰ τί εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἀκτινοβόλος καὶ ὑπερήφανος.

Δυσδιάθετος ὅπως ἦτο ὁ Φαβρίκιος, ἔδειξεν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ποιητοῦ τὸν ἠνόηλει. Ἐστρεψε λοιπὸν τὴν ῥάχιν εἰς αὐτόν, καὶ ἔλθων πρὸς τὸν Μύρωνα ἐκάθησε πλησίον του. Ἄλλ' ὁ Ὀδοάκρης, ποιητὴς ἐν νεαρᾷς ἡλικίας, εἶχε μάθει ἀνεκάθεν ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀψυχῇ εὐκόλως. Πλὴν τούτου, εὐνοούμενος ὑπὸ τε τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὑπὸ τῶν ὠραίων κυριῶν, δὲν εὐρίσκετο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν κολορῶνα τῆς εὐδαιμονίας;

— Ὡ κύριε, εἶπεν ὅπως περιχαρῆς, πρέπει νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου; Σεῖς ἐδῶ, κύριε ξένη, σεῖς ὁ ὁποῖος ἐκηρύξατε τὸν πόλεμον εἰς τὸ ἠραῖον φύλον, σεῖς ἐκαταφύγετε εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἐχθροῦ σας; Ὡ! τοῦτο μὲ ἀνεθυμίζει εἷς στίχον τῆς ἰδικῆς μου κατασκευῆς, εἰς ἐν μου εἰδύλλιον, διότι εἶμαι καὶ βουκολικὸς ποιητὴς·

« Ὁ ἔρως εἶναι αἰνίγμα, λύσις δ' αὐτοῦ τὸ μῖσος. . . »

Ἄλλ' ὁ Φαβρίκιος δὲν ἀπεκρίθη· ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν Μύρωνα, εἰδείκνυεν ὅτι ἐπροτίμα τὴν ἀσχημίαν τούτου τῆς φλυαρίας ἐκείνου. Ὁ Ὀδοάκρης ἐν τοσοῦτῳ λαθῶν θρασίαν ἐξηπλώθη φαρδύς πλατῦς ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐσφάγγισεν τὸν ἰδρωτὰ του, ἰδρωτὰ χαρᾶς.

— Σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε; ἐπανέλαβε μὲ ἦθος μεγαλοπρεπές. Λυποῦμαι τιόντι· ἀλλὰ δὲν ἔχω παρά μόνον δύο λέξεις νὰ εἰπῶ εἰς τὴν κυρίαν. Ἠξεύρετε, νομίζω, ὅτι ἔχει πολλὴν συγκατάθεσιν πρὸς ἐμὲ, καὶ διὰ τοῦτο ἔρχομαι νὰ τῇ ἀναγγείλω τὸν ποιητικόν μου προβιθασμὸν, νὰ τῇ δώσω διπλασθὴν εἰδήσιν ἢ ὁποῖα βεβαίως θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ· ἐπειδὴ αἱ κυρίαὶ πρέπει νὰ θεωροῦν τὴν ἐπιτυχίαν ἐνός καλοῦ ποιητοῦ ὡς ἰδίαν. Δὲν ἔχω δίκαιον;

Ὁ Φαβρίκιος δὲν κατώρθωσε νὰ ἀτενίσῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸ ἀπατρόπαιον πρόσωπον τοῦ Μύρωνος· ὅθεν καὶ μὴ θέλοντος ἐστράφησαν τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν Ὀδοάκρη. Ἀμέσως δὲ ὁ ποιητὴς ἐσηκώθη σπινθηραβολῶν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Φαβρίκιον ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικόν του τούτον·

— Ναί, κύριε, ἀπήλαυτα τὴν ὑψηλὴν ταύτην τιμὴν· οἱ ἀθάνατοι τῆς Χερσονήσου μ' ἐκάλεσαν εἰς τοὺς κίλπους των· τὸ ὄνομά μου ἐχαράχθη πλέον εἰς τὸ τέμενος τῆς ἀθανασίας· ἡ πυραμῖς μου ἀνηγέρθη, πυραμῖς διαρκεστέρα καὶ τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου! Τέσσαρας τόμους ἐλεγείων, καὶ τέσσαρας ἄλλους διαφόρων ποιήσεων ἔστειψεν ἡ Ἀκαδημία! Καὶ εἰς ποίαν ἡλικίαν; εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν μόλις ἄλλοι ἀρχίζουσιν τὸ στάδιόν των! Ὑπάγετε, διατρέξατε τὴν Λανίαν, ἐρωτήσατε καὶ παιδία καὶ γέροντας ποῖος εἶναι ὁ ποιητὴς τῶν ἐρώτων, ὁ Τίβουλλος τῆς Δανίας; . . . Ἄς ἔλθῃ τώρα ὁ θά-

νατος, ἔζησα ἀρκετὰ, ἀρίνω μετ' ἐμὲ γόνον ἔξοχον, τὴν μουσάν μου!

Ἐπειδὴ δὲ ἐξήπτετο καθόσον ἐλάλει, παρ' ὀλίγον ἢ ἐμπνευσίς του νὰ μετατραπῆ εἰς παραφροσύνην.

Αἶφνης ἐλθοῦσα ἡ Λιζέτα, εἶπε πρὸς τοὺς ἀναμένοντάς, ὅτι ἡ κυρία Ἀνδριάνα, οὐσα δυσδιάθετος δὲν ἐδύνατο νὰ τοὺς δεχθῆ. Καὶ ὁ μὲν Ὀδοάκης ὑπεμειδίασε ῥίψας βλέμμα πανοῦργον εἰς τὴν Λιζέταν, ὁ δὲ Φαβρίκιος οὔτε λυπηθεὶς οὔτε εὐχαριστηθεὶς, ἐσηκώθη μεθ' ὀρμῆς, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξῆλθε παρακολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μύρωνα μὲ τὴν ταχύτητα, ὥστε ὁ ποιητὴς δὲν τοὺς ἔφθανε.

Μόλις δὲ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἀπήντησαν νέον τινά, μικρόσωμον καὶ λευκηπρόσωπον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξελάμβανες διὰ παιδίον ἂν οἱ μέλανες ἀλλὰ σκεπτικαὶ ὀφθαλμοὶ του, ἢ ἂν τὸ κομψὸν καὶ βερὺ ἠθὺς του δὲν ἐνεφαινον ὀριμωτέρην ἡλικίαν, ὁ δὲ τρόπος μεθ' οὗ ἐρόρει τὸν πῖλον καὶ τὸ βᾶδισμά του δὲν ἐδείκνυσαν ὅτι ἔχει πείραν τοῦ κόσμου.

— Τί τρέχει, Κ. ποιητὰ; τί τρέχει; παρ' ὀλίγον νὰ μὲ πατήσης ἐξερχόμενος ὡς κεραυνὸς ἀπὸ τὴν ὄραϊάν σου. Εἶσαι λοιπὸν ἀθεράπευτος; Περθεῖς δλον σου τὸν κερδὸν κομψευόμενος πλησίον εἰς τὰς κυρίας; Πῶς εἶσαι ἀνόητος, υἱὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ πῶς θὰ μ' ἐραίνεσο μωρὸς ἂν δὲν ἦτο ἀκαδημαϊκός!

Ὁ Φαβρίκιος, ἂν καὶ ἐπροχώρει, ἐράνη ἐμποδισθεὶς ἀπὸ τὰ τολμηρὰ ταῦτα λόγια, τύσον σύμφωνα μὲ τὰ αἰσθηματὰ του. Ὁ δὲ ποιητὴς ἐξεκρηδίζετο γελῶν, καὶ ἐῤῥιπτε πρὸς τὸν νέον τοιαῦτα βλέμματὰ ἐμραντικά, ὥστε ἂν τὰ ἔβλεπεν ὁ Φαβρίκιος θὰ ἐνόει τὴν κωμωδίαν.

— Ἄ! ἄ! ἀπεκρίθη ὁ Ὀδοάκης, μὰ τὴν τιμὴν μου χαίρω διὰ τὴν συνάντησιν! Συγχωρήσατέ με, Κ. Φαβρίκιε, νὰ σὰς προυσιάσω τὸ ὄραϊόν τοῦτον ἱππῆταν, φίλον μου, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνύμνησα διὰ τῶν στίχων μου, τὸν Κ. Ἐρρίκον, ἄξιον ἀνταγωνιστὴν σας ὡς πρὸς τὴν κατὰ τοῦ ὄραϊου φύλου ἀδικίαν σας.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος προσποιούμενος ἐκστρατιν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Φαβρίκιον ἢ εὐγενεία του εἶναι ὁ κύριος Ἴταλὸς περὶ οὗ ἤκουσα τίσα, ὅστις αἰσθάνεται τὴν αὐτὴν ἀποστροφήν ὡς καὶ ἐγώ; ὦ κύριε! συγχωρήσατέ με νὰ σὰς εἰπῶ πόσην συμπάθειαν ἠσθάνθην δι' ὑμᾶς χωρὶς νὰ σὰς γνωρίζω, ἄμα μαθὼν ὅτι δὲν μισῶ μόνος ἐγὼ τὸ ἐπίβουλον καὶ ἐπικτήρατον ἐκεῖνο φύλον τὸ ὁποῖον οἱ χυδαῖοι ἀρέσκοντα νὰ λατρεύουν. Δεχθῆτέ με τοῦ λοιποῦ ἐκλύσιον συνένοχον τῶν αἰσθημάτων σας! Τὸ καινὸν ἡμῶν μῖσος κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου χρησιμεύει ὡς συγγενικὸς δεσμός, ἀροῦ αἱ καρδίαι μας αἰσθάνονται τὴν αὐτὴν ἀπῆδαν καὶ κτηρράνησιν.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἐρρίκος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φαβρίκιον, ὅστις, δολεασθεὶς ἀπὸ τὴν εἰ-

λικρινῆ ταύτην ὁμιλίαν, ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ νέου Δανου.

— Ἴσως νομίζετε, ἐξηκολούθησε, μετὰ ζέσεως ὁ Ἐρρίκος, ὅτι ἡ ἡλικία μου δὲν συμφανεῖ μὲ τοὺς λόγους μου· ἀλλὰ, πιστεύσατέ με, ἐγήρασα ἀρκετὰ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον περὶ οὗ ὁ λόγος· ὅ,τι δὲ δὲν εἶχα μάθει ἐγὼ μόνος μὲ τὸ ἐδίδαξαν ἄλλοι. Τοιαύτην συμπάθειαν αἰσθάνομαι πρὸς ὑμᾶς, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς κατὰ τι δι' ἐμέ. Ἴδου κρατῶ τὴν χεῖρά σας· ἀρα ἐγένετο ἡ μετὰξὺ μας συμμαχία. Ἀξιῶ λοιπὸν διὰ νὰ τελέσωμεν τὰ ἐγκαίνια τῆς φιλίας μας νὰ ἔλθετε νὰ δεῖ-πνήσωμεν μαζῆ εἰς μικρὸν δάσος, ὅπου θὰ λάβωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κοινώσωμεν πρὸς ἀλλήλους τὰ αἰσθηματὰ καὶ τοὺς διαλογισμοὺς μας, τοὺς ὁποῖους ἐβιαζόμεθα μέχρι τοῦδε ἐνεκα τῆς μωρίας τῶν ἄλλων νὰ κρύπτωμεν εἰς τὰ βύθη τῶν καρδιῶν μας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Φαβρίκιου ἀδυνάτου ν' ἀντισταθῆ εἰς τοιαύτην εὐγένειαν. Ἄλλως, ἠσθάνετο τῶντι κλίσειν πρὸς τὸν νέον τοῦτον ὁμοιοπαθῆ φίλον. Ἐπροχώρει λοιπὸν μετ' αὐτοῦ προσφέρων αὐτὸς τὸ δεῖπνον, καὶ ἐπιμένων εἰς τοῦτο, διότι ἐροβεῖτο μὴ τοὺς συνοδούσῃ ὁ ποιητὴς· ἀλλ' οὗτος χαίρων ἔτραχε κατόπιν αὐτῶν.

Τελευταῖος δὲ ἤρχετο ὁ Μύρων.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Λ Ο Γ Ο Σ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας Κωνσταντίνου Κοντογόνου τῆς 1 Μαΐου 1856, ἐπετείῳ ἡμέρα τῆς καθιδρύσεως τοῦ πανεπιστημίου Ὁθωνος.

— ο —

Οἱ ἀναγνώσται τῆς Πανδώρας γνωρίζουσιν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὅτι εἰς μνήμην τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ὁθωνείου Πανεπιστημίου τελεῖται ἐναυσίως, τὴν 20 Μαΐου, πανηγυρὶς, καθ' ἣν τῶν καθηγητῶν τις ἐκφωνεῖ λόγον, ἐντολῆ τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου.

Τοιοῦτον λόγον ὑπόθεσιν ἔχοντα τὴν ἠθικὴν ἀγωγὴν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας ἀπήγγειλε τὸ ἔτος τοῦτο ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Κ. Κ. Κοντογόνης. Οὐδέποτε ἴσως ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἀνωτάτου τῶν Ἀθηνῶν ἐκπαιδευτηρίου, ῥήτωρ ἐξελέξατο σπουδαιότεραν λόγου ὑπόθεσιν τῆς προκειμένης· διότι οὐδέποτε ἴσως ἄλλοτε ὑπῆρξε τοσαύτη ἀνάγκη νὰ προσκληθῆ ὁλόκληρος τῶν γονέων καὶ τῶν παιδαγωγῶν ἢ προσοχὴ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων ἢ τῶν τρο-